

2022-2023
KÉT HÉT EGY NOVELLA
5-8. osztály

Szeretettel üdvözlünk mindenkit újra, vagy éppen először a
Békés Városi Püski Sándor Könyvtár gyermekkönyvtárának
felső tagozatosoknak meghirdetett játékán!

Ha versenyeztetek már velünk a Két hét egy mesében, akkor ismerős lesz a játék. Ha nem, akkor próbáljátok ki most!

A játék során 6 alkalommal kaptok egy történetet, novellát, gyermekregény részletet amit elolvastok. Majd az olvasottak alapján egy feladatlap kérdéseit kell megválaszolni. Igyekezzetek szépen, egész mondatokat írni. A saját szavaitokkal megfogalmazott választ is elfogadjuk és a szövegből kimásolt megoldást is. De a kérdéseknél pontosan le is írjuk, hogyan válaszoljatok.

A kitöltött feladatlapokat le kell adni a városi könyvtár gyermekkönyvtárában. A beadásra két hetet kaptok majd, (mivel akkor adjuk majd a következő feladatlapot).

A vetélkedő 2021. novembertől- 2022. márciusig tart majd.

Ha elmaradtatok bármelyik fordulóval, azt a **játék végéig BÁRMIKOR pótolhatjátok.** A 6. forduló után a válaszaitokat értékeljük és pontozzuk. Mivel ez mégiscsak **egy verseny**, a végén a kapott pontok alapján felállítunk egy rangsort. De minden versenyzőt megjutalmazunk majd, aki legalább **4 feladatlapot kitöltött** és eljuttatott a gyermekkönyvtárba.

Jó olvasást, izgalmas történeteket és jó feladatmegoldást kívánunk!

Jolcsi néni és Éva néni
gyermekkönyvtárosok

A feladatlapokat letölthetitek a **www.bekesikonyvtar.hu** oldalról.

2021.november 8.

név: iskola: oszt.:

2022 - 2023

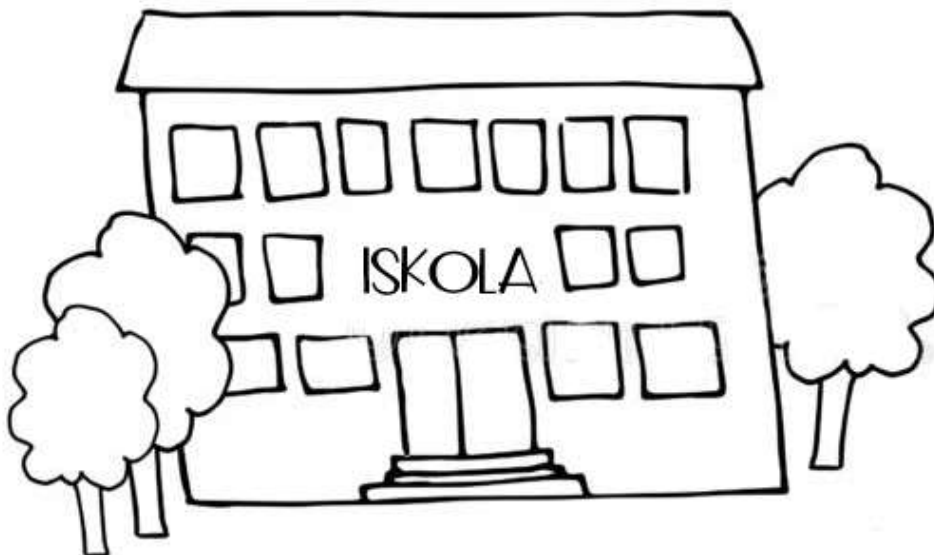
5.-8. osztály

1. forduló

Wéber Anikó: Gondolatolvasó

ifjúsági regény (részlet)

Budapest: Pagony Kiadó Kft., 2022

1) Mit pakolt Regina az utazótáskájába?

.....

.....

.....

.....

2) Mit füllentett a lány a szüleinek, miért visz ennyi cuccot?

.....

.....

.....

.....

3) Melyik iskolába jártak a gyerekek?

.....

4) Mire készültek valójában a gyerekek?

.....

.....

.....

5) A versenyen kinek mi volt a feladata?

.....

.....

.....

6) Igaz vagy hamis az állítás? Írd a vonalra a választ!

A kémiaverseny délután két órakor kezdődött.

Emese néni matekot tanított a gyerekeknek.

Az emeleti mosdóban rejtették el a táskákat.

Regina és Karesz mindenről listát készít.

A verseny a 33-as teremben zajlott.

A három gyerek közül Regina volt a leggyengébb, de szorgalmas

A gondnoksrácot Palinak hívták

A verseny legjobb csapata mehet csak tovább a megyei döntőbe

7) Írd le a főszereplő gyerekek nevét és a becenevüket is (akinek van, természetesen)!

.....

.....

.....

.....

Következő (2.) feladatlap: 2022. november 28-án, hétfőn
A feladatlapokat letölthetitek a **www.bekesikonyvtar.hu** oldalról.

Wéber Anikó: Gondolatolvasó
Budapest: Pagony Kiadó, 2022

6. fejezet

AZ ISKOLÁBA ZÁRVA

Elérkezett a verseny napja. Délután két órára kellett összegyűlniük a csapatoknak az iskolában. Regina korán ébredt, és egész délelőtt kísértetként járkált otthon. Nem csinált semmit, csak halkán keringett a szobája és a konyha között, és gondolkozott. Alig figyelt anyára és apára, és nem tudott koncentrálni a leckéjére sem. Csak az a különös terv járt a fejében, hogy délután bent maradnak nyomozni a szakkörösökkel a kihalt suliban. A kedvenc, kék kockás szoknyáját vette fel, hogy erőt merítsen belőle. Hosszú listát írt arról, mit kell elcsomagolnia a hétvégére. Még videókat is megnézett, hogy tudja, mit szoktak vinni az emberek a táborozásra. Az utazótáskáját vette elő, és belepakolt két pokrócot, párnát, törölközőt, tiszta ruhát, szalvétát, zsebkendőt, fájdalomcsillapítót, ragtapaszt, elemlámpát, gyertyákat és gyufát, kekszet, mogyorót, müzliszeleteket és gyümölcsöt. Anya is süített piskótát, amit egy nagy fémdobozba raktak. Szerencsére a szülei könnyen elhitték, hogy Emese néni találta ki az ottalvós iskolai hétvégét és matekozást, ezért nem is kérdezősködtek túl sokat. Cseppet sem gyanakodtak, csak Regina érezte magát szörnyen, amiért füllentenie kellett. Olyan

ideges volt, hogy az ebédnél alig bírt magába erőltetni pár falatot a túrós tésztából. Apa kedveskedve megveregette a kezét, anya pedig megsimogatta a hátát. Azt hitték, hogy csak a verseny miatt aggódik.

– Ez egy csapatverseny, igaz? Te, Szasza, Karesz és az új fiú együtt indultok rajta. Nem leszel egyedül, és biztosan jól megy majd! – biztatta őt anya, de Regina csak nagyot nyelt, és bólintott. Úgy érezte, mintha a torkában megakadt volna egy tésztadarab, és attól nem tudna beszélni. Bár amúgy sem mert volna túl sokat mondani, nehogy véletlenül elárulja a szüleinek, miért is táboroznak le igazából a suliban. Alig várta, hogy befejezzék az étkezést, és indulhasson. Amint a szüleinek kiürült a tányérja, Regina máris felpattant, és búcsúzkodni kezdett.

– Akkor én megyek – hadarta.

Apa letette a villáját, és utánafordult.

– Kislányom, túl nehéz a táskád! Elkísérlek. Beszéllek Emese nénivel is, hogy ha hétvégén szükségetek lenne valamire, mi itt lakunk egy lépésre, és...

– Nem-nem-nem. Semmire se lesz szükségünk – hápogta kétségbeesve Regina. Éppen ettől tartott a legjobban. Ha apa vele jön, és felhozza a hétvégi matematikozást Emese néninek, rögtön kiderül, hogy a tanárnő semmit sem tud róla. Az egész terv füstbe mehet.

– Egyedül is elbírom a táskámat. És Karesz meg Tamás elém jönnek. Majd ők segítenek – magyarázta suttán Regina, mire a szülei huncut mosollyal összenéztek.

– Erről az új fiúról még alig meséltél nekünk. Kedves? – kérdezte anya, de Regina pontosan hallotta az igazi gondolatát: *Fiúk jönnek érte a ház elé. Csak nem lett szerelmes az egy szem lányom?*

Regina fülig vörösödött, ahogy elfordult. Csak az előszobából szólt vissza a szüleinek.

– Most nincs időm mesélni. Már biztos várnak rám. Sziasztok! – köszönt, aztán felkapta a hátára a holmiját, és kisietett a lépcsőházba. Úgy rohant le az utcára, mintha kergetnék. A sarkon valóban várta őt Karesz és Tamás. A fiúk hátán is utazótáska volt, és az arcukon ugyanaz az izgatott kifejezés ült, ami Reginaén.

– Minden rendben ment? Nem gyanakodtak a szüleid? – kérdezte rögtön Karesz.

– Ne-cm. Apa el akart kísérni, de lebeszéltem.

– Akkor jó. Nálunk is minden oké – bólintott Karesz, és próbálta magára erőltetni a szokásos mosolyát.

– Ha odaértünk, keressük meg Szaszát, és rejtjük el az emeleti vécében a táskáinkat, nehogy Emese néni észrevegye és furcsállja – ajánlotta Tamás, és elővett a zsebéből egy teleírt lapot.

– Ez mi? – pillantott bele Karesz.

– Írtam egy tervet arról, hogy hol kutassunk a suliban – lobogtatta meg a papírt Tamás.

Regina nem szólt egy szót sem, de Karesz helyette is beszélt.

– Jaaa. De durva! Tök olyan vagy, mint Regina! Ő is mindenről listát készít – vigyorgott rájuk a fiú.

Regina másodszorra is elvörösödött a nap folyamán. Lopva Tamásra nézett, de most sem tudta leolvasni az arcáról, mit gondol.

– Aha. Ma délelőtt csináltam. A jó terv fontos a sikeres nyomozáshoz – folytatta Tamás, aztán elhallgatott, mert máris megérkeztek az iskola kapujához. Az udvaron és az aulában rengeteg idegen diák ácsorgott kis csoportokban. Mindannyian egyszerre sutyorogtak, ide-oda nézelődtek, mintha azt mérnék fel, kiket kell legyőzniük. Szasza a termük előtt várt rájuk falfehér arccal.

– Mi a baj? – fogta meg a kezét Regina, de Szasza megrázta a fejét.

– Semmi. Csak izgulok – motyogta.

– Mi is. De minden rendben lesz – nyugtatta őt Karesz, és elindult a karja, mintha szeretné átölelni Szasza vállát. Szasza azonban semmit sem vett észre ebből. Sietve lehajolt, és a táskájába túrt.

– Csak két tollat vihetünk be magunkkal a terembe. Emese néni mondta – váltott témát.

– Nem gond. A táskáinkat amúgy is el kell rejtenünk – suttogta Tamás, de elkésett, mert a háta mögött máris felbukkant Emese néni.

– Mind itt vagytok. Csinosan és felkészülten. Tökéletes. Már megnéztem a terembeosztást. A 33-asban lesztek. Tudjátok, mit jelent ez? Szerencsét! A hármas a szerencseszámom! Bízom bennetek. Rengeteget gyakoroltunk, és ti vagytok a legjobbak. A többi

iskolának esélye sincs ellenetek. Hajrá, hajrá! – duruzsolta.

Regina próbálta eltakarni a lábával az utazótáskáját, de fölöslegesen. Emese néni egyszer se pillantott a földre. Úgy járt körbe közöttük, mintha szárnyai volnának és lebegne.

– Tamás, te leszel a csapatkapitány, ahogy megbeszéltük a szakkörön. Regina, Karesz, ti a szöveges feladatokra koncentráltok! Szasza, te vagy az időfelelős. Jól osszátok be a hatvan percet! – fontoskodott a tanárnő, aztán amikor átmenetileg kifogyott a szuszából, Tamás gyorsan magához ragadta a szót.

– Már csak tíz perc van a kezdésig, és még mosdóba szeretnénk menni – kotyogta ártatlannak tűnő arccal.

– Ó! Valóban-valóban! Már csak tíz perc! Az hamar letelik. Menjetek! Menjetek! Időben el kell foglalnotok a helyeteket! Addig én előresietek, és kipipálom a névsorban a neveteket, hogy megérkeztetek – fontoskodott Emese néni, és végre magukra hagyta őket.

Tamás felsóhajtott.

– Azt hittem, sosem szabadulunk tőle – mondta, ahogy felemelte a táskáját.

– Siessünk, mielőtt visszajön – nyugtalankodott Szasza.

– Az emeleti mosdóba vigyük a cuccainkat? – kérdezte Regina.

– Aham. A fiúkéban van egy rossz vécé, amit már senki se használ. Abban elrejtethjük. Oda nem fognak

benézni – magyarázta Tamás, és ahogy elindult, máris mindannyian követték. Úgy tűnt, nem csak a matek-verseny idejére lett a csapatkapitányuk.

Odafent a fiúk beszlisszoltak a táskákkal a fiúvécébe, Regina pedig ismét Szaszához fordult.

– Te is félsz? – kérdezte együttérzően.

Szasza pár pillanatig hezitált, mint akinek borzasztóan nehéz kipréselnie magából a választ, aztán nagy sokára kinyögte.

– Igen.

Karesz és Tamás bezzeg könnyedén fogták fel a rájuk váró próbákat, és szinte szökdeltek, amikor visszajöttek a mosdóból.

– Na, akkor versenyre fel! – rikkantotta Tamás, és a tollaikkal felfegyverkezve négyesben lesiettek a 33-as nagyteremhez. A napfényben fürdő helyiség most egészen másképp nézett ki, mint a hétköznapiokon. A padokat kettesével összetolták, és idegen diákok ülték körbe. Már az összes asztalt elfoglalták, kivéve a legelsőt, ami a legközelebb állt az ajtóhoz és a tanárokhoz. Emese néni két idegen, kosztümös nővel beszélgetett, de amikor észrevette a diákjait, bátorítóan feljűk intett. Regináék lehuppantak a szabad helyekre, és szó nélkül néztek egymásra. Regina a háta mögött hallotta a többi csapat sutyorgását. A termet duruzsolás és folyamatos zörgés-zizegés-zűmmögés töltötte be, mintha egy méhraj telepedett volna meg benne.

– Remélem, nem lesz nagyon nehéz!

– Mikor derűl ki az eredmény?

– A verseny után egy órával?

– A faliűjságra fogják kiragasztani.

– Csak utolsók ne legűnk, az olyan gáz!

– Nem szeretnűm a lista legűgűn látni a nevem.

– Ne parázz, nyerni fogunk!

Regina próbálta kizárni az idegen mondatokat és gondolatokat, és a társaira nézett. Most az ő fejűben is csak a verseny jűrt, és egy rövid időre szinte elfejtette a hétűgűre tervezett nyomozást. Tudta, hogy néűűk közül ő a legűyengűbb. Tamás eddig minden matekfeladatot jól oldott meg. Szasza okos volt, Karesz gyors. Ő pedig... csak szorgalmas. Anya is mindig a szorgalmát dicsűrte. Emese néni is. Ma szerette volna legűlűbb a csapatának bebizonyítani, hogy ő is ér valamit. Megszorította a kezűben a tollát, mintha egy varázspűlca lenne, és az idegen tanárookra nézett. Azok èpp most emeltűk fel a karűukat, hogy csendet kérűjenek. Elkezdűtek kiosztani a feladatokat. A fehér papírokkal egyűtt mintha mérhetetlen izgalmat és feszűltsűget is átadtak volna a versenűzőknek. Mindenki mocorgott a helyűn, a szűkek fűjdalmasan nyikorogtak, a mennyezeti lámpák kívűncsian-pletykűsan zűgtak, a diákok kűhűcseltek. Reginának nagyon melege lett. Úűű érezte, a levegű is elfogyott kűrűlűttűk. Odahajolt a többiekhez. Tamás èppen kűzűpre tette a feladatsort, és ahogy Emese néni elűre figyelmeztette őket, elűbb az egűszet átolvastűk. Regina az elűű oldalt

lélegzet-visszafojtva fürkészte, de a második oldal végére teljesen felengedett. Több kérdésre és feladványra is tudta a választ.

– Ez könnyű lesz! Pont ilyen feladatokat gyakoroltunk a szakkörön is – suttogta nekik Tamás.

– Igen. Menni fog – vigyorgott Karesz.

– Figyelem az időt. Még ötvennyolc percünk van – mutatott a faliórára Szasza.

– Oké. Kezdjük a feleletválasztóssal, aztán jöhetnek a szöveges feladatok! – vezényelte Tamás.

Regina csak bólintott. Mindannyian összedugták a fejüket, és egy rövid időre megfeledkeztek a külvilágról. Amikor végeztek, még egyszer ellenőrizték a megoldásaikat, aztán elégedetten leadták a lapjukat. Még maradt is öt percük a hatvanból. Emese néni visszafojtott lélegzettel várta őket a folyosón.

– Na, hogy ment? – kérdezte tőlük.

– Jól. Nagyon jól – kapta elő a legszélesebb mosolyát Karesz.

– Pont azok a feladatok voltak, amire számítottunk – magyarázta Tamás.

– Szerintem hibátlan lett – bizakodott Szasza.

Regina nem szólt, csak figyelte, ahogy a tanárnőjük verdes a karjával, mintha egy felszálló madár volna.

– Csodálatos! Remek! Egy óra alatt kijavítják a feladatlapokat a kijelölt tanárok, és kifüggesztik az eredményeket. A három legjobb megyei csapat mehet tovább az országos döntőbe. Szerintem ti köztük

lesztek – csicseregte Emese néni, és onnantól kezdve le sem tudták vakarni magukról. A tanárnő hozott nekik teát és csokit, és együtt uzsonnázott velük az aulában. Az országos versenyről áradozott, és azt tervezgette, hogyan fogják elkezdni rá a felkészülést jövő héttől. Amikor kiragasztották az eredményeket a faliújságra, elsőként futott oda, és Regina már messziről látta az átszellemült mosolyt az arcán.

– Sikerült! Elsők lettetek! – kiáltotta.

Reginát elöntötte a boldogság. Még soha, *soha* nem volt első. Igaz, most sem egyedül érte el az eredményt, hanem a csapatával, de mégis neki állt legfőlül a neve:

1. helyezett:
BÍRÓ LÁSZLÓ JÓZSEF ÁLTALÁNOS ISKOLA,
7. a osztály csapata

Árvay Regina
Kincses Alexandra
Szigetközi Károly
Vezér Tamás

Felkészítő tanárunk: Juhász Emese

Regina úgy érezte, most ő is lebeg a föld fölött, mint korábban Emese néni, és olyan könnyen és szélesen mosolyog, mint Karesz vagy az igazgatónő. Vidáman fogadta a tanárnő gratulációját, ujjongva ugrált

Szaszával, összepacsizott Karesszel és Tamással. Az aulában felkapcsoltak minden mennyezeti lámpát. A sulis és Regina is fényárban úszott. Egy rögtönzött dobogón átadták az első három helyezett oklevelét, és egy nagyon magas, fekete ruhás nő hosszan ecsetelte, hogy a nyertes csapatok fogják képviselni a megyét az országos döntőn. Reginát annyira elandalította a sok szép szó és dicséret, hogy egy időre megfeledkezett a hétvégi terükről. Csak akkor jutott eszébe ismét, amikor a tömeg lassan oszolni kezdett, és Emese néni is elbúcsúzott tőlük. Akkor Tamás jelentősegteljesen intett a fejével.

– Gyerünk az emeleti mosdóba! Itt az idő! – tátogetta.

– Biztos? – rémült meg Szasza.

– Persze. Már mindent kitaláltunk és előkészítettünk – bólogatott Tamás.

– De... de mindenképp végigcsináljuk? Ne hagyjuk inkább? – hezitált Szasza, és a kijárat felé pislogott. Látszott, hogy mostanra minden bátorsága elszállt.

– Két nap múlva ismét hétfő! Nem akarom, hogy megint nekünk támadjon a tettes – emlékeztette őt Tamás.

– Ta-talán többé nem fog – harapott az ajkába Szasza, és megerősítésért Regina felé fordult.

Regina szintén elbizonytalanodott. Még erősen élt benne az előbbi verseny és díjkiosztó dicsősége. Nyertek! Most nem érezte olyan ijesztőnek a tettes üzeneteit és piszkálódásait. Úgy gondolta, már bármilyen

támadásával szembe tudna szállni. Tamás azonban nem adta fel, és tovább győzködtte őket.

– Elsők lettünk a versenyen. Szerintem ettől csak még jobban bepöccen a tettes, és még durvábban fog lecsapni legközelebb. Emlékezzetek, mit csinált eddig! Ellopta a cuccainkat, összefirkálta a szekrényeinket, tűzriadót okozott, és tönkretette a technikamunkánkat. Regina miatta kapott egyest tesiből... – sorolta Tamás, és Regina összerezzen az emléktől. Hirtelen meggondolta magát.

– Maradjunk és kutassunk! – állt Tamás pártjára.

Szasza most Kareszhez fordult segítségért, de a fiú csak kedvesen kérlelte.

– Jó buli lesz, Szasza! Na! Gyere! Átnézzük a szekrényeket, a tanárit, és este táborozunk a suliban. Csak mi! Hoztunk takarókat meg egy csomó kaját. Ne add fel! Tuti kinyomozzuk, ki a tettes!

Szasza hol egyikükre, hol másikukra pislogott, majd beadta a derekát.

– Na jó! De ha nem találunk semmit, holnap reggel hazamegyünk – jelentette ki ellentmondást nem tűrve. Senki sem vitatkozott vele. A fiúk már el is indultak az emeleti vécék irányába.

– Bújjunk el, amíg kiürül a sulis! – irányított Tamás, és Karesszel eltűntek a fiúmosdóban.

Szasza és Regina a lányvécébe mentek. Villanyt nem kapcsoltak, csak az ajtaját hagyták nyitva résnyire, hogy

jól láthassák a folyosót. Az emeleten senki sem járkált, de a földszintről még felhallatszódtott a távozók nevetgélése és kiáltozása. Aztán halk zene csendült fel, és valakik székeket meg asztalokat tologattak a távolban. Nyilván a takarítók rendezték vissza a versenyterme-
ket, és mosták fel az aulát. Regina és Szasza pisszenni sem mertek, csak füleltek. Regina a dallam ritmusára mozgatta a lábfejét egészen addig, amíg a rádió elhallgatott. Amikor a léptek is megszűntek, egyszerre olyan hatalmas lett a csend, mintha a lánymosdót kilőtték volna az űrbe. Reginának elszorult a torka, és még akkor sem tudott beszélni, amikor a fiúk nesztelenül előjöttek, és bekopogtak hozzájuk.

– Gyertek! Nézzünk körbe, hogy tiszta-e a levegő – intett Tamás, és Karesszel elindult a lépcső felé. Regina és Szasza hangtalanul követték őket. A félhomályban lelopakodtak a földszintre, onnan pedig az aula egyik oszlopa mögé osontak. A csendet a kapurács csattanása törte meg. Odakint éppen most zárta be az iskolát Lali. A gondnoksrác visszaballagott az épület ajtajához, és elfordította benne a kulcsot, aztán elindult az udvaron át a gondnoki lakásába. Regina, Szasza, Tamás és Karesz összenéztek az oszlop mögött.

– Sikerült – nyögte Szasza.

– Igen. Bezártak minket – suttogta Karesz.

– Kezdhethük a nyomozást! – csillogott Tamás szeme.

Regina még mindig nem szólt semmit. Csak a kijárat felé pillantott. Az üvegajtókon túl látni lehetett,

hogyan festi aranyszínűvé a lenyugvó nap az udvart. Mindjárt teljesen besötétedik. Ők pedig itt töltik az éjszakát a suliban. Négyesben lesznek egy óriási, kihalt épületben. Vajon rájönnek valamire?